

Knížná predloha

Ján Milčák

OBLAČNÝ STAREC

vydané v časopise Slniečko

Rozhlasové spracovanie

OBLAČNÝ STAREC

14.časť: O maliarovi

Dramaturgia: **Beata Panáková**

Hudba: **Vít'azoslav Kubička**

Hudobná dramaturgia: **Katarína Bielčíková**

Technická realizácia: **Eva Irmanová**

Réžia: **Milena Lukáčová**

Interpret:

Vladimír Kobielsky a deti z Detskej rozhlasovej dramatickej družiny

Premiéra: 13.12.2009

Minutáž: 9'26

Zvučka DND

Zahlásenie

Zvuk: úvod hudba

Deti: *Psst, bude nám rozprávať*

Nebude

Bude

Čoby, má hlavu v oblakoch

Je zamyslený

Rozmýšľa, čo nám bude rozprávať

Žeby... tak teda ticho,... počúvajme ...

(Vrava detí postupne slabne.)

Rozprávač: Maliar mal dlhú bradu a biely klobúk. Podobal sa oblačnému starcovi. Ale bol oveľa mladší, a brada, ktorú nosil bola čiernohnedá ako perie Dážďovky obyčajnej. Siahala mu iba po prsia. Maliar si priniesol maliarske náradie: stojan, plátna na drevených rámoch, úzke a široké štetce, dvadsaťdva túb s farbami, handričky, olej na riedenie farieb a fľaštičku s tekutinou na umývanie štetcov. Okrem maliarskeho náčinia nosil si so sebou aj maliarsky talent, nikto nevidel kde ho ukrýval. A vo vrecku na kabáte mal zastrčenú bagetu so šunkou a syrom.

Deti: *Načo je maliarovi talent?*

To je jasné! Aby namaľoval krásny obrázok.

Prečo ho teda ukrýva?

On ho neukrýva, vidí ho každý, kto pozrie na jeho obrázky.

Robíš sa múdrom!

Psst, radšej počúvajme!

Rozprávač: Maliar maľoval oblaky, obrazy mal rozvešané po stenách. Ateliér v ktorom obrazy viseli sa zmenil na oblačnú oblohu. V ateliéri sa prevaľovali mraky.

Deti: *To neverím!*

Oblaky môžu byť ako periny.

*Sú ako cukrová vata. Sú ako kôpky zmrzliny. Áno, sú také...
Alebo bruchaté slony, to keď sa chystá búrka. Ako pena
z bielka na dezerte. My máme na dezerte šľahačku!*

Rozprávač: -Ocitli ste sa v oblakoch,- chválil sa maliar každému, kto vošiel do jeho ateliéru.

Jednostaj mal pocit ľahkosti, akoby ani nekráčal po kamennej podlahe.

A keď sa chcel niekto dotknúť obrazu maliar sa preľakol.

-Nerobte to, začne pršať!

-Nechýba vám slnko, majstre?- spýtala sa opička pána Motalena.

Maliar doteraz na to nepomyslel. Čudoval sa, že v ateliéri je návštevník, aj keď nikto neotvoril dvere.

-Čo tu robíte?- spýtal sa maliar.

-Vliezla som oknom,- povedala opička pána Motalena. -Máte tu šero!

-Cez okno presvitá denný svit, nemusím zapáliť petrolejovú lampu,-
utrúsil maliar.

-Nemali by ste nechávať otvorené okno, majstre- povedala opička pána Motalena.

-Myslel som, že vás zaujímajú obrazy,- vyhrkol maliar.

-Žabiak Skokan zelený predpovedá zlé počasie, vietor zvykne odniesť mraky.

-Aké je vaše ctené meno?- spýtal sa maliar.

-Volám sa Filipína,- odpovedala opička pána Motalena.

-Ďakujem vám za vzácnu radu,- vymýšľal komplimenty maliar.

Odvtedy sa opička a maliar stali priateľmi.

Ozval sa vietor, maliar náhlivo zatvoril okno.

-Odskočila som si, potrebujem odísť, majstre,- povedala opička pána Motalena.

-Dvere nezamykám,- vzdychol si maliar, -keď som mal šesť rokov stratil som kľúč, mal som ho zavesený na krku.

Maliar bol roztržitý, jednostaj niečo zabúda alebo stráca.

-Nikdy neodchádzam dverami, majstre,- povedala opička pána Motalena.

Maliar na chvíľu otvoril okno, ale to nemal urobiť! Na stene zostali tri prázdne rámy. Boli v nich obrazy s riedkymi mrakmi.

Filipína hopsala hore uličkou, po chodníku poskakoval klobúk s pávím pierkom, vo vzduchu plachtili noviny Ranný úsvit a Filipína si prečítala čerstvé správy. A vietor rozkyvotal medený zvonček na krku roztomilej kozičky. Pásla sa na miestnom futbalovom ihrisku.

-Keď fúka, je veselo!- pospevovala si opička pána Motalena. –Prečo ľudia nemajú radi vietor?

Ulapila klobúk s pávím pierkom, posadila ho vyparádenej paničke na hlavu.

Maliar zastal v zabudnutej uličke, rozložil si náčinie. Pozrel na nebo. Vietor niesol po oblohe tri riedke mraky.

-Nedokážem tak rýchlo maľovať!- zosmutnel maliar.

Somo a Nolo poletovali nad zabudnutou uličkou. Páčilo sa im, že nemuseli mávať krídlami, a vietor ich unášal. Takí boli ľahkí!

Objavila sa opička Filipína, niesla klbko motúzov.

-Vidím, že potrebujete pomoc, majstre,- povedala opička.

-Načo mi budú?- spýtal sa maliar.

-V ateliéri zostali tri prázdne rámy,- povedala opička. -Keď som to povedala pánovi Motalenovi, rozplakal sa.

-Padali mu slzy?- čudoval sa maliar.

-Nepovedala som to jasne, majstre?

-Načo je to klbko motúzov?- ozval sa maliar.

-Pán Motalen má záujem o vaše obrazy,- povedala opička. –Práve o tie s riedkymi mrakmi.

Maliar si poškriabal bradu, taký bol roztržitý!

Nad maliarskym stojanom poletovali Somo a Nolo, dvaja ľudkovia s motýlými krídlami. Počuli rozhovor opičky a maliara. Opička im podala klbko motúzov.

Maliar začal maľovať. Občas odhryzol z bagety so šunkou a syrom.

Na plátne sa zjavil oblak oblačného starca. Maliarovi sa neobyčajne darilo. Oblačný stavec sedel na oblaku, nohy mal spustené

a na každej topánke mu sedela žabka. A to, čo všetci videli na oblohe, bolo aj na plátne maliara.

Somo a Nolo uviazali riedke oblaky o javor, čo rástol v zabudnutej uličke. Ochladilo sa, z riedkych oblakov začalo snežiť.

Oblačný stavec zdvihol kotvu.

-Práve také oblaky potešia pána Motalena!- zvolala opička.

Maliar si dúchol do rúk, namaľoval oblaky z ktorých snežilo. Potom dojedol bagetu.

Somo a Nolo zdvihli žabky z topánok oblačného starca. Odniesli ich na breh rybníka. Bol najvyšší čas! Sneh pomúčil strechy v meste.

Na stenách v ateliéri maliara neviseli prázdne rámy. Na jednom z obrazov bol zobrazený oblačný stavec. Na kožených topánkach mu sedeli žabky. Ale tie skutočné zaspávali na dne rybníka.

Cez okno vhupla do ateliéru opička Filipína.

-Začína zima, majstre,- povedala.

-Objavili ste Ameriku, Filipínka!- zvolal maliar.

-Pán Motalen odcestuje do Austrálie, budem mu nosiť kufre,- chválila sa opička.

-To je iné, chcem vás mať na obrázku,- ozval sa maliar.

A otvoril tubu s modrou farbou. Opička pána Motalena mala modré oči.

Zvuk: (Vrava detí.)

Deti: Aj ja mám modré oči.

Ja mám orieškové.

a čokoládové.

Ja modro-zelené.

A náš kocúr ich má celkom zelené.

Ja mám čierne oči.

Aj snehuliaci majú čierne oči – z uhlíkov.

Rozprávač: Nabudúce budem rozprávať o snehuliakoch.

Hudba

Odhlásenie